

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 22. Maliga serpana 1846.

List 29.

N A G R O B U

prečastitljiviga gospoda

JANEZA N. HRADECKITA,

bivšiga c. k. svetovavca, poglavarja Ljubljanskiga mesta, namestnika cesarskih mest pri krajnskih deželnih stanovih, odbornika c. k. krajske kmetijske družbe i. t. d.

Ljubljanski mestnjani.

Oh, léto — komaj léto je minulo,
Kar v sladki sreči smo se radovali,
De sercu smo, ki je nad nami čulo,
Hvaléznost' in ljubezni dár podali;
Takrat je „Bog Te živi!“ iz serc donélo,
Ko vsako je v veselji čistim vrélo.

In zdaj Modrica žalostno zapóje,
Glasovi njén' mertvaškiga so zvóna,
In z milim glasam séže v strune svoje,
Kér objokuje Očeta smert Emóna;
Solzice tóči iz serca globočine
Na grobu prav'ga sina domovíne.

In kaj b' jih ne? Saj tudi v vert' cvetlice,
Če zvestiga zgubile so vertnarja,
U žalosti priklanjajo glavice,
Obžalovaje draz'ga gospodarja; —
Al' ni bil več nam, ko vertnar je zvésti?
To kaže prič dovelj v Ljubljanskim mestí!

Nej spiše, kar je storil On za mesto,
Za obertnost, kmetijstvo, domačijo,
Al' z djanjem ali z modrim svetam zvesto,
U bukve Slave poznim vnukam Klijo; —
Dokler bo še Ljubljansko mesto stalo,
Ga s hvalo bo Očeta imenovalo.

Ljubezin svojo mu je ohranilo,
Kòt se hvaležnemu otrók' spodóbi,
Kér ga mogočno, nisko je spremilo
Tjè do počivališa v tamnim gróbi,
Kjer so sklenili se sinov' Ljubljane
V molitve vroče u nebó poslane:

„O Bog! Očeta smo u grób vložili,
Daj, de po dolgim trudu v mir' počiva,
De, ki smo ga s hvaležnostjo ljubili,
Zavolj krepóst zdaj venec raja vživa,
De mati zemlja, k' mój'jo jo solzice,
Nad Njim ljubezni v vék rodi cvetlice!“

Reja lanú in pripravljanje prediva po nemški Vestfaljski šegi.

(Konec.)

Kakó na Vestfaljskim lan tarejo, predivo pripravljajo in predejo.

Narperviç tolčejo lan in ga mečijo z bitam ali lesénim kladvam, ki ima 8 do 12 robcev, enakim podolgastimu izžlebičenimu valeju; takó pretolčen in premečen lan pride še le pod terlico.

Otert lan pripravljajo za predivo takó: Zopet ga tolčejo z tolkavnico na debelim lesenim plohi, de se práv dobro vmeči; potlej ga dergnejo in ličijo močno z tumpastim, velikimu nožu enakim

železam po štirivoglatim vsnjatim podplati, de se do dobriga vgladi; potem še le ga mikajo, prvič po redkim, drugič pa po bolj tanjkim in gostim grebeni; mikavec práv ročno in gibčno potégne povescmo skozi greben, ne le samó na koncih, ampak tudi na sredi.

Kadar so vse te dela storjene, še le predejo skerbno očisteno predivo na Vestfaljskih kolovratih, ki so nekoliko Českim podobni, in si prizadevajo, de je preja lepe in enakšne niti. Predejo pa eno samo ali pa po dve niti na enkrat.

Sklep.

Vlastnik Adersbaške predivnice na Českim pravi takó: Poterjena resnica je, de se lan v vodi